Невмирущість кохання в баладі «Тополя». 7 клас

Балада Т. Г. Шевченка «Тополя» — пісня невмирущому, вічному коханню. У ній розповідається про молоду дівчину. Її коханий поїхав на чужину та й загинув. Дуже тужила дівчина: не знала чи живий він, а може мертвий. Пішла вона до ворожки, щоб дізнатися про свою долю. Мати хоче її за старого та нелюбого віддати, а дівчині краще в домовину, ніж з ним одружитися. Дала ворожка дівчині зілля, вона його

випила — і
зілля дива наробило —
Тополею стала.
Не дізнаються батьки, що їх донечка стала тополею при дорозі, ніхто про це не взнає.

Чумак іде, подивиться —
Та й голову схилить;
Чабан вранці з сопілкою
Сяде на могилі,
Подивиться — серце ниє.
Мені дуже шкода бідну дівчину, бо без свого милого їй:

Не щебече соловейко
В лузі над водою,
……
Без милого сонце світить —
Як ворог сміється;
Без милого скрізь могили.
Буде рости при дорозі тополя, а в ній душа дівоча завжди буде згадувати та пам'ятати свого козаченька!

Шевченкова «Тополя» є справжньою баладою. Це романтична історія з трагічним кінцем. Тема твору нагадує фольклорні джерела. Шевченко майстерно використав образотворчі засоби, притаманні усній народній творчості, зокрема порівняння, паралелізм тощо. У поезії «Тополя» автор утілив ідею невмирущості справжнього кохання.